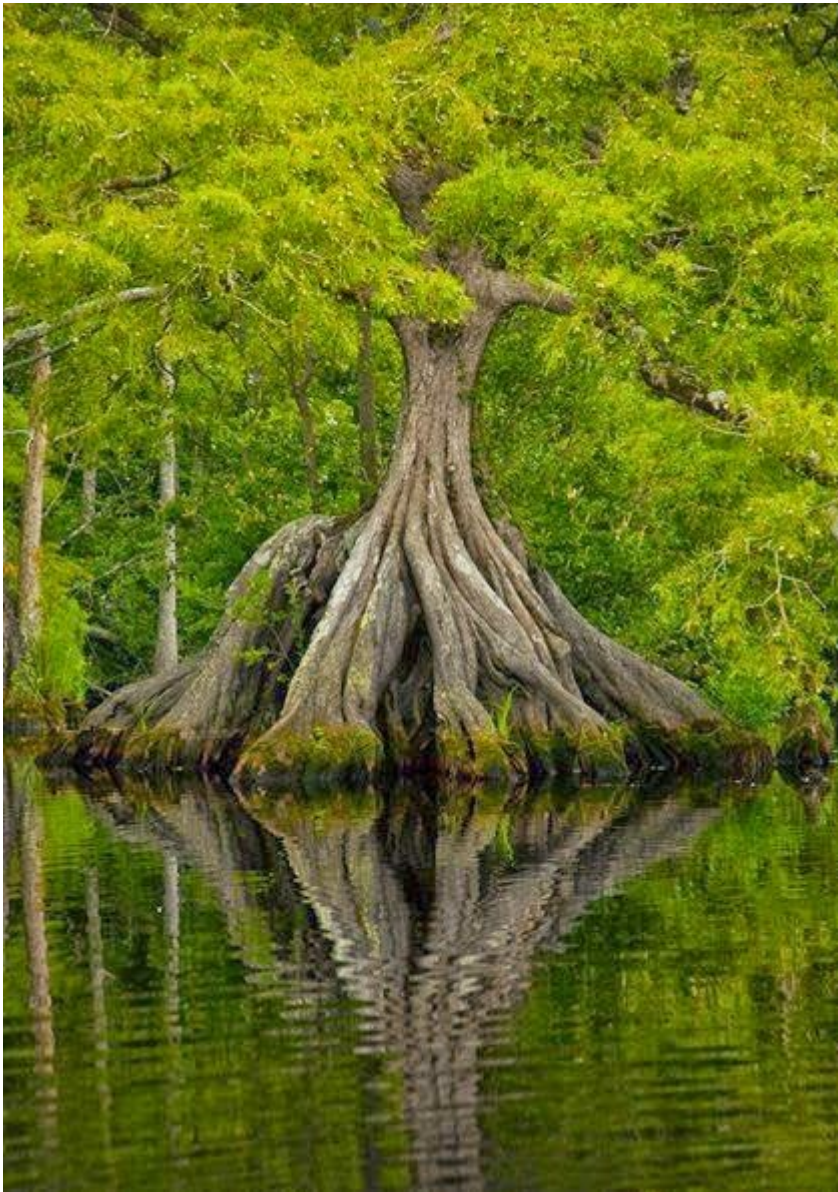

Άδοξο τέλος

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Έπρεπε να φτάσω γρήγορα, παιζόταν η τύχη μου, η παραμικρή αργοπορία ίσως μου στοίχιζε το θάνατο ή ίσως και κάτι πιο πολύ. Όμως δεν έβρισκα το δρόμο, είχα χαθεί σ'ένα λαβύρινθο από υγρές, μουχλιασμένες αυγές. «Θεέ μου, πρέπει να βγω» είπα, κι είδα μια γυναίκα. Το πρόσωπο της είχε μιά πράσινη ανταύγεια, σαν να ήταν χλοϊσμένο, στεκόταν ακίνητη μπροστά σ'έναν καθρέφτη κι έφτιαχνε τα μαλλιά της. «Σας παρακαλώ, πώς μπορώ να βγω από'δω;» ξανάπα. Χαμογέλασε με κακία «κι εγώ πριν από χρόνια ήθελα» είπε. Τότε, δίπλα στο γυναικείο άγαλμα, φάνηκε το πρόσωπο μου από μάρμαρο, που άρχισε

κι αυτό να πρασινίζει με τον καιρό, ενώ εγώ, καθισμένος σε μια
πολυθρόνα, χαμογελούσα κιόλας με κακία,
σ'αυτόν που ερχόταν να ρωτήσει για το δρόμο του.

Τάσος Λειβαδίτης

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr